

ז' ניסן	כניסת	יציאת
ה'תשפ"ה	שבת	שבת
ירושלים	18: 21	19: 37
ת"א	18: 43	19: 39
חיפה	18: 32	19: 39
באר שבע	18: 42	19: 38

אילו של יצחק

פרשת "ויקרא"

שואלים חז"ל, מדוע כתוב אל"ף זעירא במילה "ויקרא"?

ועונה **בעל הטורים**: משום שבעונותינו הרבה לא רצה משה לכתוב אלא "ויקרי", כפי שנאמר אצל בלעם "ויקרי ה' אל-בלעם, וישם דבר פניו" (במדבר, כ"ג, ט"ז) - כאילו לא נראה אליו ה' אלא במקרה, ואמר לו הקב"ה לכתוב באל"ף, מפני שלשון "ויקרא" מראה על מדרגה גבוהה יותר בנבואה - על פנייה מכוונת מצד הקב"ה, לכן נאלץ משה רבנו להסכים, אבל מרוב ענוותנותו כתב אל"ף זעירא.

גדולי ישראל בכל הדורות, כשם שהיו מופלגים בתורתם - היו מופלגים בענוותנותם. רש"י הקדוש חיבר את פירושו על התורה כולה - תורה שבכתב ותורה שבעל פה. את פירושו על כל התלמוד הבבלי הוא לא חיבר כספר שלם, אלא קונטרסים קונטרסים (לכן בעלי התוספות כינו את פרוש רש"י - 'הקונטרס').

במשך שנים הוא נדד ממדינה למדינה ומעיר לעיר, והיה לבוש כהלך עני. הוא היה אלמוני לגמרי, איש לא הכיר את גדלותו בתורה. הוא היה פוקד את בתי המדרש שבהם ישבו תלמידי החכמים ועסקו בתורה. הוא ראה באיזו מסכת הם עוסקים, והיה משאיר להם קונטרס של פרושו על אותה מסכת. תלמידי החכמים היו מעיינים בקונטרס ומתפעלים מן הדברים, אך לא ידעו מיהו מחברם.

באחת הפעמים הגיע רש"י לעיר אחת, שם הכירו אותו ואת גדלותו. הוא ניסה לחמוק, אך הרב שלח שני תלמידים שילכו לחפש אחריו.

אמר להם הרב: "הוא יתנכר אליכם, אבל אל תניחו אותו עד שתמצאוהו ותביאוהו אלי". חפשו ומצאו אדם עני, פשוט שבפשוטים.

כך נדד רש"י במשך כעשר שנים, עד שהשלים את כל חיבורו. חיבורו התקבל על כל חכמי דורו והוא האיר בתורתו את העולם כולו.

רק אז שב לעירו והקים בה ישיבה, ולימד תורה והעמיד תלמידים.

עוד דוגמא לדרגה גבוה של ענווה וצניעות, נלמד מהסיפור הבא:

תלמיד אשר אובחנה אצלו מחלה שסכנה את חייו, בא לפני רבו ה"חפץ חיים" בראדן כדי לבקש ברכה.

הרופאים כבר אמרו לתלמיד ולמשפחתו שאינם יודעים מזוור למחלתו, ועם כל יום נוסף שחלף איבדו הקרובים תקוה.

ה"חפץ חיים" הקשיב לתלמיד הצעיר ואמר לו שיתן לו עצה בתנאי שלעולם לא יספר על כך לאיש.

התלמיד הסכים מיד, וה"חפץ חיים" הפנה אותו לתלמיד חכם מסוים המתגורר בעיירה קטנה. "ספר לו על מצבך ובקש ממנו ברכה", אמר ה"חפץ חיים", "הוא יתן לך ברכה ובעזרת ה' יתברך אתה תחלים".

הצעיר שמע בקול רבו ופנה מיד לאותו תלמיד חכם, ואכן תוך תקופה קצרה ובאופן לא יאומן הוא החלים. הוא המשיך בלימודיו בישיבה, ובסופו של דבר עקר מראדן והקים משפחה, וכפי שהודרך, מעולם לא סיפר לאיש אודות מאורעות אלה.

אחרי למעלה מעשרים שנה חלתה גיסתו של אותו תלמיד במחלה מסתורית ל"ע, ועד מהרה התברר לו שהיא סובלת מאותה מחלה שהוא סבל ממנה בעבר. אשתו, שנזכרה שבעבר דיבר על מחלה מסתורית שסבל ממנה, ניסתה בכל כוחה לדבר על לב בעלה, בתקוה שסודו יעזור להציל את חיי אחותה, אך הוא התחמק וסירב לדבר, וככל שניסה לערפל את דבריו - הלחץ עליו מצד אשתו ומצד גיסתו לגלות את אשר קרה לו, ואיך נרפא רק גבר. הוא הסביר להן שזהו סוד שנבצר ממנו לגלותו, אך הן עמדו בשלחן. לבסוף נחלשה התנגדותו ובליבו עלתה מחשבה, שאחרי כל כך הרבה שנים שהוא כבר מילא אחר אזהרתו של ה"חפץ חיים", יכול הוא לגלות ולספר לאשתו את אשר קרה לו. וכך היה. הוא סיפר על הופעתו לפני רבו ועל עצתו של הצדיק ללכת אל תלמיד חכם מסוים בעיירה קטנה הרחוקה מראדן.

אשתו וגיסתו נתמלאו תקוה אולי תהא זו גם דרך הצלתם. אולם, זמן קצר לאחר מכן החל הוא עצמו להרגיש רע. הוא נבהל מאד ואמר לאשתו שעליו לנסוע מיד אל ה"חפץ חיים". הוא עשה את הדרך הארוכה בחזרה לראדן אל ה"חפץ חיים" שהיה אז זקן וחלש. ה"חפץ חיים" זכר את פגישתם הישנה והקשיב בשקט לסיפורו של האיש, ואז אמר בשקט ולאט:

"הלואי ויכולתי לעזור לך, אך מה אוכל לעשות? כשהיתה לך המחלה הראשונה, הייתי צעיר וצמתי ארבעים יום עבורך כדי שתתפא, היום אני כבר זקן מדי ואינני יכול לצום כמו אז".

והסיפור מבהיל: לא רק ש"החפץ חיים" צם במשך ארבעים יום עבור תלמיד אחד, אלא שהעמיד את הדברים בצורה כזו שיִרָאָה כאילו הודות לברכתו של תלמיד חכם אחר הוא נרפא ממחלתו.

כותב המדרש בפרשתנו (תנחומא ויקרא ג):

"כל מי שרודף אחר שררה, שררה בורחת ממנו. וכל מי שבורח משררה, שררה רודפת אחריו. שאול ברח מן השררה; כשאמרו לו דבר המלוכה, אמר להם: איני ראוי למלוכה, אלא שאלו באורים ותומים אם אני ראוי.

ואם לאו, הניחו אותי. מיד: "ויִשָּׂאֵלוּ-עוֹד, בַּהֲיִי, מִיֵּד הַחַבִּיּא אֶת עֲצָמוּ עַד שִׁישָׁלוּ בְּאוּרִים וְתוּמִים. וַיֵּאמֶר ה', הִנֵּה-הוּא נִחָא אֶל-הַכְּלִים. " (ש"א י', כ"ב) והשררה רודפת אחריו, שנאמר: "הַרְאִיתֶם אֶשֶׁר בָּחַר-בּוֹ ה', כִּי אֵין כְּמֹהוּ, בְּכָל-הָעָם; " (ש"א, י' כ"ד). "וממשיך המדרש: "ומשה ברח מן השררה. בשעה שאמר לו הקדוש ברוך הוא, "וְעַתָּה לְכֵה, וְאֶשְׁלַחְךָ אֶל-פְּרַעֲה; " (שמות ג', י'), השיב לו משה: "בִּי אֲדֹנָי; שְׁלַח-נָא, בְּיַד-תְּשַׁלַּח. " (שם ד', י"ג). אמר רבי לוי, שבעה ימים היה הקב"ה מפתה למשה בסנה לשלחו. והוא משיבו, שלח נא ביד תשלח.

אמר לו הקדוש ברוך הוא: חייך שסופך לילך! כיון שהלך ואמר: "כֹּה-אָמַר ה', אֶלְקֵי יִשְׂרָאֵל, שְׁלַח אֶת-עַמִּי, וְיִחָגוּ לִי בַּמִּדְבָּר. " (שם ה', א'), ואמר אותו רשע, "מִי ה' אֶשְׁר אֶשְׁמַע בְּקוֹלוֹ" (שם, ה', ב'). התחיל משה אומר: אני כבר עשיתי שליחותי. הלך וישב לו. אמר לו הקדוש ברוך הוא, ישבת לך, "בֹּא דַבֵּר, אֶל-פְּרַעֲה מִלֶּךְ מִצְרָיִם" (שם ו', י"א). וכן על כל דבור ודבור, "לֵךְ אֶל-פְּרַעֲה" (שם ז', ט"ו), "הֲשִׁיבֶנּוּ בְּפִקּוּר וְהִתְיַצַּב לְפָנַי פְּרַעֲה" (שם ח', ט"ז), ללמדך שהיה בורח מן השררה.

לסוף הוציאים ממצרים, וקרע להם את היס, והביאם אל המדבר, והוריד להם את המן, והעלה להם את הבאר, והגיו להם את השלו, ועשה את המשכן, ואמר, מכאן ואילך מה יש לי לעשות. עמד וישב לו. אמר לו הקדוש ברוך הוא, חייך, יש לי מלאכה גדולה מכל מה שעשית. יש לך ללמד לישראל טומאה וטהרה, להזהירן היאך יהיו מקריבין בני קרבן לפני, שנאמר:

"וַיִּקְרָא, אֶל-מֹשֶׁה; וַיְדַבֵּר ה' אֵלָיו, מֵאֵהָל מוֹעֵד לֵאמֹר. דַּבֵּר אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם, אֲדַם כִּי-יִקְרִיב מִמֶּם קָרְבָּן... " (ויקרא, א', א'-ב')

משה ברח מן השררה והיא רדפה אחריו, ועל כך נאמר:

"וְגַאֲוֹת אֲדָם, תִּשְׁפִּילְנּוּ; וּשְׁפַל-רוּחַ, יִתְמַךְ כְּבוֹד " (משלי כ"ט, כ"ג).

אבל לא רק משה: מתועד במגילת אסתר, שקודם הכרתה של אסתר למלכה תחת ושתי, אסר עליה מרדכי לספר מה מוצאיה ומה משפחתה:

"לֹא-הִגִּידָה אֶסְתֵּר, אֶת-עַמֶּיהָ וְאֶת-מּוֹלְדֹתֶיהָ: כִּי מְרַדְּכִי צָוָה עֲלֶיהָ, אֶשְׁר לֹא-תִגִּיד. " (אסתר ב', י').

לפני בחירתה ניחא. אבל גם לאחר שנבחרה למלכה נכתב: "אֵין אֶסְתֵּר, מְגִידַת מוֹלְדֹתֶיהָ וְאֶת-עַמֶּיהָ, כַּאֲשֶׁר צָוָה עֲלֶיהָ, מְרַדְּכִי; וְאֶת-מֵאֲמָר מְרַדְּכִי אֶסְתֵּר עָשָׂה, כַּאֲשֶׁר הִצִּיחַהּ בְּאִמְנָה אֹתָהּ. " (ושאלת השאלה מדוע?

עונה על כך המדרש (ילקוט שמעוני אסתר ב'): "כי מרדכי ציוה עליה אשר לא תגיד. שהיה בורח מן הגדולה. שהיה המלך אומר לאסתר: בת מי את, אצל מי גדלת, ואעשה אותם גדולים ומלכים ושלטונים. אמר לו הקב"ה: אתה בורח מן הגדולה חייך שאני מגדלך."

ולעומתם (במדבר רבה, כ"ב): "שני עשירים עמדו בעולם, אחד מישראל ואחד מאומות העולם, קורח מישראל והמן מאומות העולם, ושניהם נאבדו מן עולם". שניהם רדפו אחר הכבוד, האחד לא שעה לתחינת "רַב-לְכֶם, בְּנֵי לֵוִי. " (במדבר, ט"ז, ז'), והאחר לא הסתפק בכריעת המונים לרגליו: "וַיִּכְלַח-זֶה, אֵינְנוּ שׁוֹה לִי: בְּכָל-עֵת, אֶשְׁר אָנִי רֹאֶה אֶת-מְרַדְּכִי הִיְהוּדִי-יּוֹשֵׁב, בְּשַׁעַר הַמִּלְכָּה. " (אסתר, ה', י"ג). וסופם ידוע, זה נבלע באדמה, וזה נתלה ברום חמישים אמה.

ללמדנו כלשון הגמרא (עירובין, י"ג, ע"ב): "שכל המשפיל עצמו - הקב"ה מגביהו וכל המגביה עצמו - הקב"ה משפילו, כל המחזר על הגדולה - גדולה בורחת ממנו, וכל הבורח מן הגדולה - גדולה מחזרת אחריו, וכל הדוחק את השעה (מתייגע בכל כוחו להתעשר אף שרואה שאינו מצליח, חוזר ומשתדל בהתאמצות יתרה) - שעה דוחקתו (הוא נכשל) וכל הנדחה מפני שעה (אם אינו מצליח עתה, ממתין שתגיע שעתו) - שעה עומדת לו" (השעה המוצלחת תעמוד לו לאחר זמן) -

על כן, ישתדל האדם בכל כוחו ליעזר לעצור ולחכות לדברים המגיעים לו בעתו ובזמנו, הזחיות והחוצפה מביאים את כל החורבנות וההרס על חיי האדם. ולקח זה תקף בכל דור ולגבי כל אחד, בכל תחום בחייו.

תם ספר שמות - ספר הגאולה, והגנו עומדים בשערי ספר ויקרא, ספר
הטהרה והקרבנות, ספר העבודה העצמית. ספר "ויקרא" שונה במהותו
משהר חומשי התורה. הוא ספר הלכה הדר בהרחבה במצוות הקרבנות,
בחוקי הטהרה, ובדרך המובילה אל הקדושה האלוהית.

"וַיִּפֶּשׂ, כִּי-תִקְרֹב קָרְבָן מִנְחָה לַה' (ב', א')

רבי מנחם מענדל מלינסק זיע"א היה נוהג לחתום את שמו בצירוף התואר
"**אוהב ישראל**", פעם כשהגיע לחתום נפל העט מידו, הרימו וביקש לחתום,
ואירע לו מכשול אחר, אז הבין כי לא דבר ריק הוא, ומן השמים רומזים לו
שיפשפש במעשיו. התחיל לבכות, ואמר: מידה טובה אחת היתה בי - מידת
אהבת ישראל, ואף זו ניטלה ממני, פשפש במעשיו ולא מצא שהכעיס או פגע
באדם מישראל, קרא לבני ביתו ושאל אותם שמא העליבו מישהו, והתברר
שבאותו יום הגיע לביתם אדם פשוט ומגושם, לבוש כאחד הריקים, וביקש
להיכנס אל הרבי, ובני הבית מנעו זאת ממנו.

מיד הורה רבי מנחם מענדל שילכו לחפש אחריו וביאו אותו אליו,
ומצאוהו שהלך למקום שאינו הגון, הלכו והביאוהו לפני הרבי וסיפרו היכן
ומצאוהו, אבל הוא לא שת לבו לכך, וקיבלו בספר פנים יפות, וביקש את
סליחתו על שדחו אותו בבוקר, ונהג בו כבוד גדול וציוה להביא לו כיבוד,
אותו אדם בראותו את החרדה שהרבי חרד לכבודו, אחזתו בוושה וכלימה,
הרהר בתשובה ושב מדרכו הרעה. לאחר שאותו אדם הלך לדרכו, ראה רבי
מנחם מענדל שבני ביתו תמהים על הכבוד הרב שחלק לאדם זה. אמר להם,
הן ישעיהו הנביא התנבא על ימות המשיח (ישעיהו ס"ו - כ') **"וְהִבְיֵאוּ אֶת-**
כָּל-אֲחֵיכֶם מִכָּל-הַגּוֹיִם מִנְחָה לַה' בְּסוּסִים וּבְרֶכָב וּבַצְבָּיִם וּבַפָּרָדִים
וּבַכְרָפוֹת, עַל הַר קָדְשִׁי יְרוּשָׁלַם--אֲמַר ה', וְלִכְאוּרָה, אֶת מִי יִבְיֵאוּ, אִיזָה
יְהוּדִי אֲשֶׁר יִשְׁמַע אֶת קוֹל שׁוֹפְרֵי וְלֹא מִשִּׁיחַ וְלֹא יִמְהַר לִלְכַת אַחֲרָיו? אֵלֵא
שְׂאֵל הַכְּתוּב מַדְבַּר אֵלָּה בְּבַעֲלֵי עֲבִירָה הַמְּשׁוּקְעִים בֵּין הַגּוֹיִם וּמְבוֹסְסֵים
בְּטוֹמְאָתָם, וְעֲלִיהֶם אוֹמֵר הַכְּתוּב שֶׁהֵם רְאוּיִים לְהִיּוֹת מִנְחָה לַה', וּמִנְחָה כְּזוֹ
הַעֲלֵבְתָּ? וְעַתָּה שְׂבָאָה לִידִי לֹא אֲכַבְדְנָה?

"וְכַל-קָרְבָן מִנְחָתְךָ, בְּמִלְחָת תִּמְלַח, וְלֹא תִשָּׁבֵית מִלַּח בְּרִית אֱלֹהֶיךָ, מִעַל
מִנְחָתְךָ; עַל כָּל-קָרְבָנְךָ, תִּקְרֹב מִלַּח. (ב', י"ג)

בכל הקרבת קרבן ישנו צווי להוספת מלח.

אומר הגאון רבי אליעזר אפא זצ"ל (פלא יועץ) בספרו **"אלף המגון"**: אמרו
רבותינו ז"ל (מנחות דף צ"ז א): **"בזמן שבית המקדש קיים מזבח מכפר על**
אדם, ועכשיו שאין בית המקדש קיים שולחנו של אדם מכפר עליו",
והדברים רמוזים כאן, כי אותיות במלח תמלח הם **בלחם תמלח**. כלומר: כל
קרבן מנחתך, איך תביא קרבן בזמן שאין ביהמ"ק?

התשובה היא: **בלחם תמלח - בשולחנו של אדם שמכפר עליו. הכיזד?**
ומסביר רש"י במסכת חגיגה דף כז ע"א: **"שולחנו של אדם מכפר עליו -**

בהכנסת אורחין". כלומר **שמתכפר לו בזכות מצוות הצדקה**.
והמהרש"א חידושי אגדות כתב, שממסכת אבות (פרק ג משנה ג) משמע
שהכפרה נעשית משום **שאומרים על השולחן דברי תורה**.
פירוש נוסף כתב **המהרש"א** בחידושי אגדות למסכת בבא בתרא ס ע"ב,
שמה שמחסר כל איש ואיש משלחנו ומשייר מהרגלו לפי מעלתו ועשרו,
ואינו מעלה לשולחנו זכר לחורבן, כדברי הגמרא שם, הוא תחת הקרבת
המזבח, ומכפר כקרבן.

"וַיִּפֶּשׂ כִּי תַחֲטָא, וּמַעֲלָה מַעַל בַּה'; וְכַחַשׁ בְּעִמְיֹתוֹ בְּפִקְדוֹ, או-בְּתִשְׁמֹת יָד
אוּ בְּגִזְל, או, עֲשָׂק אֶת-עִמְיֹתוֹ. (ה', כ"א)

אמר **המגיד מדובנא** זיע"א: קשים הם החטאים שבין אדם לחברו
מהחטאים שבין אדם למקום, כמו שאמר הנביא (ישעיהו א' ט"ו):
"וּבְפָרְשֶׁכֶם כְּפִיכֶם אֲעֲלִים עֵינֵי מִקֶּם גַּם כִּי תִרְבּוּ תִפְלָה אֲיַנְּנִי שִׁמְעֵי יָדֵיכֶם
דְּמִים מְלֵאוּ". ועוד אמרו חכמים: **"קשה גזל הדיוט מגזל גבוה"** (בבא בתרא
פ"ב, ב), **"וכל שאין רוח הבריות נוחה הימנו, אין רוח המקום נוחה הימנו"**.
(אבות), ולפיכך, **"נפש כי תחטא ומעלה מעל בה' וכחש בעמיתו"**, שעה
שהאדם חוטא בן אדם לחברו, חטא כפול הוא - לה' ולאדם;

מה יעשה? **"והשיב את-הגזלה אשר גזל"** - יתקן תחילה את החטא שחטא
כלפי חברו (שם, כ"ג), ורק לאחר מכן, **"וְאֶת-אֲשָׁמוֹ יָבִיא, לַה'"** - יתקן את
החטא בין אדם למקום (שם, כ"ה) משמע: כל שקר ביחסים שבין אדם
לחברו קרוי מעילה בה'. כחש בפיקדון, גזל, עושק - אינם רק פגיעה באדם
בלבד - הם אולי בעיקר חטא לה', כי ה' הוא המייצג את האמת.

סיפר הגר"י זילברשטיין שליט"א: מעשה ביהודי סוחר מחו"ל שהגיע לביתי
והתוודה בקול נכאים על עוון גזל הרבים שנכשל בו. וכך היה מעשה: יהודי
זה הוא בעל בית חרושת המייצר שקיות ניילון ומשווק אותם בחבילה של
מאה שקיות. הוא התפתה להצעה שהציעו לו: **"הרי הלקוחות אינם נוהגים**
לספור את השקיות ואם כן מה יקרה אם תשווק בכל חבילה רק תשעים
וחמש שקיות?"

האיש התפתה והחל להפחית את מספר השקיות בכל חבילה עד כדי שמונים
וחמש שקיות. כך עברו כמה שנים ואיש לא תפס אותו בקלקלתו. **"בתקופה**

האחרונה - כך סיפר - החל העוון החמור של הגזל להציק לי ובאתי לשאול
את הרב כיצד לשוב בתשובה שלימה."

הפנה אותו הרב זילברשטיין לגיסו הגאון רבי חיים קנייבסקי זצ"ל שהציע
לו דרך תשובה: **"אם עד היום שיווקת שמונים וחמש שקיות בחבילה, הרי**
מעתה תוסיף חמש עשרה שקיות מעל מאה, ובכך תכפר על הגזל. ואכן קיבל
היהודי לעשות כן.

לאחר תקופה קצרה חזר מיועדנו לרב זילברשטיין, ומספר לו שאחד
הלקוחות החליט דווקא עכשיו משום מה לספור את החבילה ומצא בה מאה
וחמש עשרה שקיות. הלקוח שהתפעל מעובדת המלא שגם בתקופתנו יש
סוחר המוכן לשווק יותר ממה שהתדפס על שקיות המוצר, הרעיש על כך את
כל כלי התקשורת באמריקה, והכל העלו על נס את צדקותו ויושרו של
הסוחר היהודי. דבר שגרם לקידוש ה' גדול ולכמות ענקית של הזמנות מבית
החרושת.

"אם-עֲלָה קָרְבָנוֹ מִן-הַבֶּקָר, זָכַר תָּמִים יִקְרִיבוּ; אֶל-פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד, יִקְרִיב
אֹתוֹ, לְרֹצְנוֹ, לְפָנֵי ה'." (א', ג')

קורבן עולה בא מפרים (בקר), כבשים או עזים (צאן) ממין זכר, או שניתן
להביאו מן העוף - תור בוגר או גוזל של יונה, זכרים או נקבות. לפי הדעה
המקובלת, הקורבן נקרא **"עולה"**, משום שבניגוד לכל שאר הקרבנות -
בשר העולה עולה כליל ונשרף באש על המזבח, ואין בו חלקים שנאכלים
לכהנים או לבעלי הקרבן.

במדרשים מובא פירוש אחר לשם **"עולה"** - מלשון **"וְהֶעֱלָה, עַל-רוּחֲכֶם--**
הַיּוֹ, לֹא תִהְיֶה" (יחזקאל כ, לב) - פסוק המדבר על מחשבתם של בני ישראל
שלא לקיים את מצוות התורה, ומכאן שהעולה מכפרת על מחשבת הלב.

ובהקשר זה של קרבן העולה ומחשבות הלב, אביא את הסיפור הבא:
התנא האלוקי רשב"י מביא בזוהר הקדוש כמה וכמה מסודות התורה
שנאמרו מפי אחד הנקרא **"יהודה אחר"**. מי היה אותו **"יהודה אחר"** ומה
הביאו לידי התעלותו שיהיה כאחד הגדולים, וזכה שנתגלו לו כמה וכמה
סתרי תורה? ועי"ש מה נקרא אחר?

על זה מביא רשב"י בזוהר הקדוש בפרשה זו סיפור נורא:

יהודה זה היה עשיר נכבד מאוד, פעם אירע מקרה ונפל הרהור רעה
במחשבתו של אותו יהודה, וכיון שכן נתחייב להביא קרבן עולה, הבאה על
חטא הרהור, ומאחר ונאמר בתורה שביכולתו להביא קרבן זה מן העוף,
הביא יהודה קרבנו מן העוף, אך הכהן בראותו מי הוא המביא את הקרבן
לא רצה להקריבו, באמרו כי אכן ישנה אפשרות מן התורה להביא קרבן זה
מן העוף, אך זהו רק לעני, אבל על עשיר כיהודה מוטל להביא קרבן שמן מן
הבקר, ואי אפשר לו להתכפר בעולת העוף.

העשיר שראה שמסרב הכהן להקריב את קרבנו, נתמלא בצער גדול, ושב
לביתו כלעומת שבא בפחי נפש. מצאו אחיו וראוהו מיצר. שאלו לפשר
עצבותו, וסיפר לו העשיר את כל אשר קראו, ואת ענין הקרבן שהביא ולא
רצה הכהן להקריבו. כששמע אחיו את כל זאת, דיבר על לבו, והסבירו כי
אכן הצדק עם הכהן, וכי זהו דינו של העשיר שעליו להביא דוקא בן הבקר,
ולא התיר הכתוב להביא מן העוף אלא לעני. כיון ששמע זאת והבין שזהו
חובתו, נתרצה להביא מן הבקר, ואמר שמאחר ורואה שמחשבה בלתי
רצויה דינה חמור ועלותה גבוה מאוד, עד שמצריכה להביא עליה קרבן מן
הבקר, לכן נודר הוא נדר שמעתה יהיה זהיר למאוד לבל להרהר בשום
מחשבה שאינה לרצון לפני השי"ת, אך מאחר וידע שהיא קבלה קשה מאוד,
כי מבלי שיהיה ממולח בתורה ודאי תתגבר בו רוח השטות המתעורר בלבבות
הפנויים מן החכמה, והוא הרי היה עשיר שטרוד היה כל היום בנכסיו
המרובים, (ולא בחכמה) לכן קבע עם אחיו שילמדו שניהם תורה מחצות
הלילה עד אור הבוקר, ושאר שעות היום יעסקו במשא ומתן, ואכן קיימו
מה שקבלו עליהם, וכך נמשך הדבר עד שזכו ללמוד יחד כל התורה כולה.

ויחי היום, מצא יהודה את רבי יוסף סבא, שהיה רב שהדריכו מנעוריו
בענייני חובת האדם לבוראו, ויגער בו רב ואמר לו, מה זה שאתה שנתקן מבלתי את
רוב שעות היממה בענייני חיי שעה במקום לעסוק בענייני חיי עולם? שמע
יהודה לתוכחת רבו, ועל אתר החליט ליטול מחצית מרכושו ולחלקם
לעניים, ואת המחצית השניה העביר לידי אנשים העוסקים במקח וממכר
כדי שיתמקחו עם מעותיו ויתחלקו עמו ברווחים. ומאז הקדיש את כל יומו
לתורה ועבודת השי"ת.

לימים נתעלה רבי יהודה למאוד ונעשה אדם גדול בתורה, והיו קוראים
אותו **"יהודה אחר"** כלומר, אין זה אותו יהודה שהיה מקודם, כי מתחילה
היה בעל עמיו, אך לבסוף נתעלה למאוד, וזכה להשיג השגות גדולות
וסודות התורה המתגלים לקצדיקים, וזכה שרשב"י מביא את השגותיו
הקדושים בספר הזוהר הק'.

רבי יהודה הסביר שמה שראה לנכון לחלק מחצית מרכושו לעניים, הוא כי
עצם מציאות העני בעולם, הוא שהביאו לידי מדרגותיו הרמות, כי לולא
זאת היה מביא קורבן אחיד והיה הכהן מקריבו, ושוב היה חוזר לשגרת
חיי. אך מאחר שהיה חילוק, ודבר זה הביא להשתלשלות הדבר ולמעלתו
הרמה, הכיר טובה לעניים ופיזר מעותיו בעבורם.

לע"נ אסתר מזרחי בת יחזקאל וכתון ז"ל
ולב"ע ב' עטת ה'תש"פ. ת.נ.צ.ב.ה.

לע"נ ר' יצחק בר' נסים מזרחי ז"ל
ולב"ע "ח תשרי ה'תשס"ט. ת.נ.צ.ב.ה.